

Kázání Marka Vanči z 8. ledna 2012 v Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 8. ledna 2012 v Krucemburku

I. čtení: Iz 29, 9-24

II. čtení: 1. Kor. 1, 18-25

Milé sestry a milí bratři,

evangelium stojí za to slyšet, i když někdy zní pošetile, neuvěřitelně a bláznivě. Mnoha lidem tehdy i většině lidí dnes evangelium připadá jako čiré bláznovství. Apoštol Pavel psal kdysi do Korintu, že Ježíš Kristus za nás zemřel, byl pohřben a pak byl vzkříšen. Dosvědčoval, že on sám se s Ježíšem setkal a že v Duchu svatém se s ním setkáváme i my. Pavel dokládal, že to, co platí o Kristu, platí dopředu i pro ostatní. Vzkříšení. Jako byl vzkříšen Ježíš, máme i my naději na vzkříšení a věčný život. Ale před vzkříšením byla v evangeliu řeč o tom, kdo byl ten Ježíš, jak žil, co říkal, a také o tom, jak byl ukřižován. Na tohle Pavel nikdy nezapomněl, když zvěstoval, když kázal, když vyprávěl. Nemluvil jen o tom, jak " vám s Pánem Ježíšem bude dobře ", to jistě také, ale nikdy při tom nezamlčel, že evangelium je řeč kříže. Kříže Kristova. Kristův kříž je středem zvěsti evangelia. A co platí o Kristu, platí také pro nás.

Řeč o Kristově kříži se dodnes vzpírá lidské logice, ale i tehdy odporovala židovským představám / Mesiáš by přece nikdy nemohl skončit tak potupnou smrtí / i řeckým snahám dobrat se smyslu všech věcí rozumem, najít rozumový důkaz, aby mohli uvěřit. Kdo by chtěl dnes získat davy, našel by bezesporu silnější a přitažlivější témata, než je /dle tehdejších zvyklostí / poprava na kříži.

Ale Pavel první velký vykladač evangelia a misionář na tom trvá: Kříž, to je řeč Boží. Řeč bláznivá. Jedněm bude k smíchu a druhé rozhněvá. Jedněm přijde komické, že by hrdinou vyprávění mohl být někdo, kdo místo úspěchu a slávy sklídí posměch a je popraven, to že má být vítěz a hrdina, vždyť je to k smíchu! Druhým bude vadit, že by tím posmívaným a popraveným měl být Bůh, no to je urážlivé a skandální! Jedni i druzí odmítnou, první s úšklebkem a druzí se vztekem.

Ale je to tak, říká Pavel: Slovo o kříži, pokládají lidé, kteří jsou odsouzeni k záhubě, za pošetlost, ale nám, kteří jsme určeni ke spáse, je mocí Boží. A protože víra v Ježíše Krista je pro Pavla cestou k životu, až se lekne, kamže směřují ti, co se Kristu a jeho kříži vysmívají, co čeká ty, kteří pyšně tvrdí, že Boha nepotřebují, ba prohlašují, že Bůh není. Pavel jasně říká, že zástup lidstva, dosud jednolitý zástup lidských bytostí, lidí tak si podobných, se najednou rozestupuje, přímo rozráží na dvě skupiny. Jedna je svým vzdorem odsouzena k záhubě. Jim je slovo o kříži bláznovstvím. A pak Pavel významně přechází do první osoby, a nám, kteří jsme určeni ke spáse... A čím je tedy nám, nám věřícím, nám povoláním? Nám, kteří jsme se nevyloučili svým vzdorem z prostoru spásy. Čekali bychom, že moudrostí - jako opak bláznovství? Nikoli, nám je mocí Boží.

Proč zrovna mocí? Protože to není žádná nauka, ten Kristův kříž, ale projev Boží moci. Je to pořád bláznovství, které ale dělá život krásným a smysluplným, vlastně dává život a vede k záchraně ze všeho zla. Protože se Bohu zalíbilo zachránit nás tímto nezvyklým a nečekaným způsobem, je to moc, moc Boží. Kříž tu je proto, aby byl trvalým znamením záchrany pro všechny generace před námi i po nás. Bůh nás tímto, v lidských očích pošetilým jednáním, spasil.

Vezměme to konkrétně. Představte si situaci, kdy už někomu z vašich blízkých nedávají lékaři vůbec žádnou naději na uzdravení. A vy jdete do společenství křesťanů a modlíte se a doufáte v zázrak a vlastně ho očekáváte. Ale zázrak v té kýžené podobě nepřijde. Je to zklamání. Jenže to přece není konec víry. Víra není především vírou v zázraky. Když se nenaplní má modlitba, neznamená to přece, že nás Bůh opustil! Nebo že na mě zapomněl. A už vůbec to přece není konec Boží moci. Vlastně i tak se ten zázrak může stát: když navzdory zklamání najdu k Bohu vztah jako k tomu, který mě miluje a stojí o mě. Když i navzdory životní situaci najdu vztah důvěry k Bohu. Jakoby v tom okamžiku víra zakopla o kříž, možná si v tu chvíli člověk natluče, ale může se zvednout a v Boží moci růst. To proto, že Kristův kříž se mě stane mocí života. Ne pověrou, ne zázračnou medicínou, ale mocí života.

Ale kříž znamená ještě víc. Kříž mluví o vznešeném Bohu, který sestoupil do lidské bídy, vzal ji na sebe a dal vykoupení. Náš Bůh nezůstal jen kdesi ve skrytosti, ale přišel mezi nás do světa. O tom je kříž. O světě, do nějž přišel Bůh. Víra v tohoto Boha nevtrhuje člověka kamsi vzhůru. Zůstáváme

na tomto světě a v tomto složitém životě. Pak také já nemohu ani v té nejsilnější víře žít tak, aby se mi problémy vyhnuly, abych se vytrhnul z tohoto světa, abych z něj vystoupil, když můj Bůh přišel za mnou, když do tohoto světa plného bolesti vstoupil. O tom je kříž. Náš svět není sice nic moc, ale Bůh to ví a s ním se tu není třeba bát.

A protože je v našem světě mnoho starostí a práce, není víra zrovna pohodlná. Je to boj, zápas. My na tu všechnu práci nebudeme stačit, jenže to ani tak nevadí a můžeme si to přiznat. Můžeme si přiznat pochybnosti, které máme, můžeme před Bohem složit všechny své viny, všechna svá selhání a přiznat své pády. Tak to dělali i bibliční svědkové. Můžeme si přiznat své hranice, které máme a které nás omezují, vždyť Bůh se zjevil v Ježíšově slabosti. A díky tomu víme, že naše spása nezávisí na překonání hranic našimi silami a že Bůh svou pozornost věnuje právě těm nejslabším.

Slovo o kříži je bláznovstvím pro ty, kteří o Boha nestojí a stačí si sami. My si sami stačit nemusíme a nemáme, smíme vstupovat do nabídnutého vztahu. Ty, Bože a já. Ty, který nabízíš milost, odpuštění a plný život, a já, který to beru, vděčně a s radostí tu nabídku přijímám a chci žít pravdivě a s nadějí. Takový vztah lze žít, ale těžko se popisuje. Takový vztah lze žít s Bohem, který přišel na tento svět a jehož hlas zazněl na kříži.

Tento Boží hlas není ještě slyšet v tomto světě plně a zřetelně a je přehlušován hlasy chytráků a mudrců tohoto světa. Kdekdo, kdekterý lidský pitomec komentuje hloupě Boží existenci a jeho dílo. Nenechme se tím zmást. Boží hlas z kříže je jiný než hlasy třeba i lidských velikánů, než hlasy politiků, umělců, vědců, lidí bohatých, slavných a mocných, a vlastně jiný než hlasy nás všech. Lidé se často ocitají se svou moudrostí v koncích. Boží hlas se uprostřed vřavy lidské zloby a lidské pýchy často zdá bláznivým a pošetilým. Ale je to jen zdánlivě bláznivé, co Bůh koná. Bůh naschvál zvolil způsob sebeobětování, aby zahanbil lidskou pýchu, nechápavost a vzdor.

Člověk se ovšem musí naprosto pokořit a uznat, že všechna jeho dosavadní cesta vedla do slepé uličky smrti a zániku, že všechna jeho měřítká byla sobecká a falešná, má-li přijmout kázání o Kristově kříži, které se jeho vlastní moudrosti jeví jako bláznivé. Kříž, pohoršlivý a nesympatický kříž, je Božím slovem lásky. A to proto, že nám slabým a obyčejným lidem vypráví příběh Božího slitování, jak Bůh přišel do naší slabosti, do našeho utrpení, do všeho, co cítíme jako své ohrožení. Kříž - popravčí nástroj smrti nahání strach. A přece znamená Boží vítězství, a my se díky Tomu, který se na něj nechal pověsit a nepředstavitelně trpěl, už vůbec ničeho nemusíme bát, ani života ani smrti.

Amen